

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra KIRKE-SPEJL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 96.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947087139184/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Kirke-Spejl

og Aandens Tale til Menigheden selv i den ny Pagts Dage, er da saa aldeles i Menneske-Naturens Orden, at deri for Mennesker ikke er det mindste at forundre sig over, udtagen den guddommelige Venlighed i Aabenbarings Indhold, der, da Mennesket ved Syndefaldet havde tabt hartad hele sin hjærtelige Grund-Lighed med Gud i Sandheds-Kjærlighed, kun lader sig forklare af en os ubegribelig Guds Naade, der ingenlunde vilde opgave det fortabte Menneske og faldne Guds-Barn, men vilde paa den forunderligste Maade baade forberede og gjen-nemføre Oprejsningen af det faldne, Frelsen af det fortabte og Saliggjørelsen af det ulykkelige Menneske.

Men var nu selv den kristelige Aabenbarings Forberedelse fra Naadens Side vidunderlig, saa er den kristelige Aabenbaring selv, Guds Aabenbarelse i Kjød, Guds eenbaarne Søns Fødsel af en Kvinde, hans Menneske-Liv og Menneske-Død med paafølgende menneskelige Opstandelse og Himmelfart, usynlige Nærværelse hos sin troende Menighed og øjensynlige Gjenkomst i Himmelens Skyer, saa vidunderlig fra først til sidst, ja, som skrevet staar, saa stor en Gudfrygtigheds Hemmelighed, at den ikke blot maa falde os ubegribelig, men har lige til nu syntes Menneske-Forstanden uforligelig med alt, hvad vi ellers vidste eller følte om guddommelige Aabenbaringer.

Denne tilsyneladende Uforligelighed, der ikke kunde være sand uden Selv-Modsigelse hos Guddommen selv, har nu vel Guds Aand strax ved den kristelige Aabenbarings Begyndelse ej blot benægtet, men afbevist ved den Aabenbaring, at Herren er os saa nær, som hans Ord er vor Mund og vor Hjærte, fordi det netop var det levende Guds-Ord fra Evighed, som lod sig lode til Mennesket Jesus Kristus; men dette har hidtil været alle de skrifkløge for højt, saa de har kun brudt deres Hjærner med at faa noget andet, der syntes dem fatteligere, ud af Romerbrevets 10de og af Aabenbaringen hos Johannes i det første: om »Ordet«, som var i Begyndelsen, var hos Gud og var Gud, var Skaber-Ordet, hvorved alt er blevet til, og var Lys-Ordet, som oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden, og er Livs-Ordet, som blev Kjød og bode iblandt os med en Herlighed som den enbaarnes af Faderen, fuld af Naade og Sandhed, og maa da ogsaa nødvendig være Livs-Ordet, som blev Aand og bor i Herrens Menighed, med hans aandelige Herlighed, fuld af Naade og Sandhed.

Nu derimod, da Gudsords-Begrebet er blevet levende for os

Kirke-Spejl

i det Ord, som Herren taler til os ved sine egne Indstiftelser, og som efter hans egen Oplysning er »Aand og Liv«, nu kan vi godt skjønne, at det hører til den guddommelige Naturs Orden, at Guds-Ordet, som er sig selv guddommelig bevidst, ikke behøver en andens Mund til at udtales, men udtaler sig selv, og kunde godt, naar han kun vilde, udtømme sig selv for Guddoms-Kraften, i det han ikke betragtede eller besad den som et Rov, men som sin himmelske Faders evige Kjærligheds-Gave, og kunde dog nedlægge sig selv som Sandheds-Ordets og Livs-Ordets Sæd i et troende Kvinde-Hjærte, saa den guddommelige og menneskelige Natur forligtes og forenedes i ham, og opvoxte menneskelig med Guds Aand til Guddoms-Fylden, og talte saa »Guds Ord«, som Johannes den Døber sagde, som intet andet Menneske kunde, med klar Bevidsthed i hele dets Kraft, som skrevet staar: han talte, saa skete det, han bød, saa stod det der.

Saaledes sammensmelter i Guds-Ordets evige Begreb Guds enbaarne Søn, som Faderens udtrykte Billede, med Guds Søns Ord, hvori han udtrykker sig selv; og Aabenbaringen i Ordet af andres Mund om Sønnens Kjødspaatagelse, den være sig profetisk eller historisk, bliver da ikke Guds-Ordet selv, men kun en timelig Gjenlyd af det evige Guds-Ord, som selv raader for sin Røst i Aanden, det Guds-Ord, som aabenbarede sig selv for Verden som Mennesket Jesus Kristus, og aabenbarer sig selv aandelig for Troen i Jesu Kristi Navn som Guds og Marias Søn: den gamle Gud og det ny Menneske under eet.

Derfor begynder den kristelige Aabenbarings Historie, ligesom den evangeliske Historie, med vor Herres Jesu Kristi Behudelse og Fødsel, og Troens Historie begynder ligesom den apostoliske Historie med Aands-Udgydelsen og Tros-Forkyndelsen; men den kristne Menigheds Historie begynder med Tros-Bekjendelsen ved Daaben, som er Menighedens aandelige Fødsel eller Gjenfødsels-Bad.

Her deler sig nu Kristus-Livets, ligesom i det hele Menneske-Livets, Historie med Nødvendighed i en indvortes, skjult og en udvortes, aabenbar Historie, hvorfra kun den sidste lader sig menneskelig kjende og bevidne; saa at naar man forveksler eller sammenblander begge, da enten fortæller man kun Æventyr eller udgiver dog sin egen indvortes Historie for Aandens, Troens og Menighedens, hvorved man vitterlig eller uvitterlig gjør sig selv til Kristus, Guds Søn, altsaa til Anti-Krist. Den